

פרשת קרח

בס"ד. משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ג

רשימה פרטית בלתי מוגה

לאור כל האמור, לכאורה לא מובן: התכנסנו בקשר ליום השנה להסתלקותו של הרבי. ולכאורה, 'הסתלקות' פירושה בדיוק ההיפך מהחיים. ועל אחת כמה וכמה שזה ההיפך מחיים במידה מלאה, עם כל המרץ והחיות שניתנים לאדם. הסתלקות גורמת לכאורה גם למצב שהוא ההיפך משמחה, ולכן זה קשור בקיום מנהגים שונים שמבטאים עצבות - ההיפך משמחה. והנה, מתכנסים כאן יהודים ביום השנה להסתלקות של הרבי, מתוך כוונה שמהתכנסות זאת הם יקבלו יותר כוח, יותר חיות ויותר שמחה בביצוע השליחות שלהם!

התשובה לכך ניתנה על ידי הרבי עצמו, בעל ההילולא, והיא מבוססת על כמה מאמרים בגמרא ובמדרשים, וכן על פסוקים בתורה שבכתב. זה מתבטא בלשון המשנה - "כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא בראו אלא לכבודו", ובלשון הגמרא - "גם זו לטובה". ובלשון הפסוק - "יתרון האור מן החושך": זה מדגיש שלוקחים דבר שלכאורה הוא חושך, ומשתמשים בו כדי ליצור אור. ולא רק שגם מהחושך נהיה אור, אלא אדרבה: דוקא "מן החושך" נהיה "יתרון האור"; אור חזק יותר.

ומזה מובן שכאשר מתבוננים בכך שהקב"ה מנהיג את כל העניינים בעולם, הרי ברור שהסתלקות - הילולא של צדיק - היא פעולה של הקב"ה. ויחד עם זאת, עומדת בתוקפה ובמלוא עוצמתה הוראת הקב"ה "עבדו את ה' בשמחה". עבודת השם צריכה להיות באופן מתמיד, מכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוניי". כל רגע שהאדם חי צריך להזכיר לו- ומכיון שהוא בעל שכל, זה אכן מזכיר לו - ש"נבראתי לשמש את קוניי".

והקב"ה מצוה בתורה שצריך להיות, כאמור, "עבדו את ה' בשמחה". וציווי זה עצמו מהווה הוכחה שאין שום סתירה בין הדברים, וזה גם נהיה מובן לאחר התבוננות בדבר: כשיש מצב של הסתלקות הנשמה מהגוף, אין פירוש הדבר, חס ושלום, שמציאות הנשמה חדלה מלהתקיים. הנשמה היא נצחית. ואם זה נכון לגבי נשמתו של כל יהודי, בוודאי שזה כך לגבי יהודי שהוא נשיא בישראל, שנשמתו היא נצחית גם בעניין הנשיאות, כלומר, בהשפעה על העולם הזה.

ובלשון הגמרא: "מה כאן עומד ומשמש" - כשם שעד עתה משה שירת את בני ישראל, "אף להלן עומד ומשמש" - כך הוא ממשיך לעשות זאת לאחר הסתלקותו. נשיא בישראל - אפילו לאחר הסתלקותו - מכיון ששליחותו בעולם הזה היתה להנהיג ולבצע בהצלחה, ולסייע לכולם לבצע את שליחותם בעולם הזה; השליחות לעשות שהעולם יהיה מתאים להיות דירה ו"גן" עבור הקב"ה.

ולכן, כשהנשמה הזאת עולה למעלה, אין העניין בזה שהיא נמצאת למעלה ועוזבת את אלה שנמצאים למטה. אלא אדרבה: אדמו"ר הזקן, ב"איגרת הקודש" שלו, מצטט את ה"זוהר": "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי". לאחר ההסתלקות, הצדיק, ובמיוחד הרבי, הנשיא, נמצא במקום שבו הוא פעל לפני כן כנשיא, והשפעתו היא חזקה יותר מכפי שהיה "בחיוהי", כשהנשמה שלו היתה בתוך הגוף. משום שאז סרות ההגבלות שהטיל הגוף על הנשמה.

פרשת קרח

לפני כן, הוא לא היה יכול להיות, לדוגמה, בבת אחת בכמה מקומות. אבל לאחר הסתלקותו – כמו בענייננו, כשמתכנסים ביום הסתלקותו, יו"ד שבט – נמצאת נשמתו של הרבי, בעל ההילולא, בכל מקום שבו מתכנסים וחוזרים על דברי תורה שהוא אמר, והעיקר, מכיון ש"המעשה הוא העיקר", מפיקים מהם הוראה איך להתנהג בפועל, בהתאם להוראותיו להוסיף בדברים טובים, בענייני אורה, שמחה וקדושה בכל העולם. ההתחלה צריכה להיות באדם עצמו, ובסביבתו הקרובה.

וזהו ההסבר לכך, שאף על פי שהסתלקות היא לכאורה מאורע שהוא ההיפך מהחיים, אבל כאשר מתבוננים בעובדה שהעיקר של האדם היא הנשמה שלו, והגוף הוא רק טפל, לכן הנשמה מקבלת כוחות גדולים יותר כשהיא משוחררת מהגבלות הגוף, "יתיר מבחיוהי" - לבצע את שליחותה.

אנחנו צריכים רק להתקשר אליו, "נלכה באורחותיו", ולחיות את חיי היום-יום על-פי ההוראות שלו. ואז, למרות שנדמה שזהו דבר והיפוכו, אומרים שהעניין של הסתלקות הוא גם עניין של 'הילולא' [=חגיגה]. זה יכול להביא לשמחה כזאת שהיא "כיתרון האור מן החושך", שמחה גדולה יותר מן הרגיל, ומנצלים שמחה זאת לשם "עבדו את ה' בשמחה".

